Pisarakirje

Joulukuu 2018

Kirjeen sisältö:

Hyvää Joulua ja Kiitokset kaikille..... 1
Pisara elävää vettä: 2

Matkakertomukset
Pietari Vihdin ryhmä 26 - 28.10.... .....3 – 4
Pietari Espoon-Kouvolan ryhmä 28. - 30.9.....4 - 5
Viipuri Espoon-Kouvolan ryhmä 1.11..... .....6 - 7

Pisara elävää vettä

Jälleen vietämme Vapahtajamme syntymäjuhlaa. Joulu on valon juhla. Kaikkialla näemme erilaisia valoja, jokaisessa kodissa on valoja ja sytytämme kynttilöitä. Jeesus tuli valoksi maailmaan. Hän itse sanoo: ”Minä olen maailman valo”. Jesaja ennustaa: ”Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon”. Meidänkin tulee loistaa tätä valoa ympärillemme pimenevään maailmaan.

Pietarinmatkallamme esitimme näytelmänä Jeesuksen vertauksen kymmenestä morsiusneidosta. Jeesus oli puhunut opetuslapsilleen tulemuksensa ajan merkeistä ja Hän kertoi: ”Silloin taivasten valtakunta on verrattavissa kymmeneen morsiusneitoon, jotka ottivat lamppunsa ja lähtivät sulhasta vastaan. Viisi heistä oli tyhmää ja viisi viisasta. Tyhmät ottivat lamppunsa, mutta eivät ottaneet öljyä mukaansa. Viisaat ottivat lamppujensa lisäksi astian, jossa oli öljyä. Sulhasen viipyessä heille tuli uni ja kaikki nukkuivat. Keskellä yötä kuului huuto: ´Sulhanen saapuu menkää häntä vastaan´. Silloin kaikki neidot heräsivät ja laittoivat lamppunsa kuntoon. Tyhmät sanoivat viisaille: ´antakaa meille öljyänne, meidän lamppumme sammuvat.´ Viisaat vastasivat: ´Emme voi se ei riitä meille kaikille, menkää myyjäin luo ostamaan öljyä.´ Kun he olivat lähteneet ostamaan öljyä, sulhanen saapui. Ne, jotka olivat valmiit menivät hänen kanssaan häihin ja ovi suljettiin. Myöhemmin toisetkin tulivat ja sanoivat: ´Herra Herra avaa meille!´ Mutta hän vastasi: ´Minä en tunne teitä.´´

Vertauksen jälkeen Jeesus sanoo: ”Valvokaa siis, sillä ette tiedä päivää ettekä hetkeä”. Olkaamme siis valveilla. Näemme missä ajassa elämme, ylkä on tulossa, ikävää olisi jäädä oven ulkopuolelle. On tärkeää, että luemme Raamattua, ja rukous avaa tien Jumalan yhteyteen. Öljy kuvaa myös Pyhää Henkeä. Kun meillä on öljyä lampussa, niin se palaa ja valo loistaa ympärillemme. Me olemme kaikki erilaisia, kuten nuo lamputkin, jokainen on oma yksilö. Mutta Jumala hyväksyy jokaisen ja erilaisina me saamme palvella Herraa. Loistakoon lamppumme tässä pimenevässä maailmassa.

Riitta Sinervo

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä 26. - 28.10.2018

Matkalla mukana Eeva Halme, Lenita Nyman, Riitta Sinervo, Ella Vuoriheimo, Sinikka Liukkonen ja Tarja Kauppinen.

Avustusmatka Venäjälle oli minulle ensimmäinen veljeni kuoleman jälkeen, mistä oli kulunut jo yli neljä vuotta. Aikaisemmin avustusmatkoja Pietariin oli kertynyt pitkälti yli sata, mutta joskus elämässä voi olla vaiheita, jolloin voimat eivät vain yksinkertaisesti riitä ja viisuminhaku tuntui ylitsepääsemättömältä. Nyt lähdin matkaan rauhallisin mielin.

Matka alkoi mukavasti venäläisellä taksibussilla perjantaina. Se kuljetti meidät vinhaa vauhtia, joidenkin mielestä liiankin, suoraan yöpymispaikkaamme Sablinon vanhaan kuntoutuskotiin. Siellä aikaisemmin asui paljon kuntoutettavia. Nykyisin seurakunta kokoontuu siellä sunnuntaisin jumalanpalveluksiin. Päivällä siellä näkyi olevan toimintaa ja täysi hyörinä myös lauantaina. Kokkimme, Slava, jota ei voi jättää mainitsematta, teki meille herkullista borssikeittoa heti kohta saavuttuamme, eikä hän tyytynyt siihen, vaan vaati, että syömme myös myöhään illalla uudelleen. Hän on kokki sydänjuuriaan myöten, sillä ruokaa oli tarjolla joka käänteessä. (Hän henkilökohtaisesti jopa toi meille täytettyjä paprikoita ja lettuja, kun olimme sunnuntaina lähdössä kotimatkalle Suomeen ajaen autollaan puolisen tuntia viimeiseen kohteeseemme.)

Perjantaina majapaikkaamme saavuttuamme harjoittelimme Eevan suunnittelemaa näytelmää viidestä tyhmästä ja viisaasta neidosta, tosin meitä oli vain kolme kumpaakin. Hämmästyin Eevan pitkäjänteistä suunnittelua, sillä hän oli kerännyt pieniä öljylyhtyjä kirpputorilta. Aikaa siihen oli kulunut lähes kaksi vuotta, joten hänellä oli selvä näky kuvaelmasta. Lisäksi hänellä oli mukanaan tuohuksia, joita käytettiin lyhtyjen polttoaineena. Näytelmä oli lyhyt ja ytimekäs, kuten sen sanomakin.

Meillä oli reissun ajan Pietarin alueella kaksi autoa käytettävissämme ja kaksi paikallista kuskia. Isompaa autoa ajoi Aleksei ja pienempää vanha tuttavamme vuosien takaa, nimittäin Valeri. Esitimme ohjelmamme lähes kaikissa kohteissa samanlaisena.

Sablinon uudessa kuntoutuskodissa eräs mies kertoi todistuksenaan, kuinka oli töiden jälkeen myöhästynyt bussista, koska oli seisonut hiukan kauempana tovereistaan odottamassa sitä. Samalla hän jäi myös ilman rahaa. Hänellä oli tullut kova hätä, kuinka päästä keskukseen sääntöjen rajoittamassa kotiintuloajassa, koska kävelemällä aikaa olisi mennyt paljon ja hän olisi saanut moitteita myöhästymisestä. Niinpä hän kertoi rukoilleensa ja vähän ajan päästä hän oli törmännyt kitaristiimme Sergei Odnorobiin, joka oli ollut tulossa samaan linja-autoon ja lainannut hänelle lippurahan. Tuttuihin "törmääminen" on hyvin harvinaista Pietarin kokoisessa miljoonakaupungissa.

Volhovassa kävimme sekä kuntoutuvien äitien luona, että miesten puolella. Lähes jokaisella äidillä oli mukanaan taaperoikäinen, tai hiukan suurempi lapsi. Näihin koteihin jätimme valtaosan avustuskuormastamme, joka oli Ellan tarkassa tiedossa. Jopa niin tarkassa, että menomatkalla Venäjän tullissa jouduttuamme kuorman punnitukseen, tullimies ei punninnut kuin pari laatikkoa, koska molemmat painoivat täsmällisesti sen, minkä Ella oli merkannut tussilla laatikon kylkeen. Lisäksi Ella löysi pahvinpalasen, johon hän oli laskenut kuorman yhteispainon. Venäläinen tullimies kysyi venäläiseltä kuskiltamme: "Finskii?". Kuskin nyökättyä, hän sanoi, että saatte mennä.

Itseni mieltä miesten kodin luona jäi painamaan kissa, joka oli nälkäinen. Se nimittäin huusi meiltä ruokaa, heti, kun se näki meidät. Ella oli varautunut tähänkin ja antoi sille mukaansa ottamaa kissanruokaa. Katselin sen huonokuntoista turkkia ja ajattelin, että seuraavalla kerralla tuon sille ulkoloislääkettä. Vasta matkalla majapaikkaamme selvisi, että kissaa ei päästetä sisään loisten takia, eikä sitä ole varaa käyttää lääkärissä. Sydämeni jäi itkemään sen ja miljoonien muiden kaltoin kohdeltujen kotieläinten takia. Liisa nimittäin kertoi, että kesämökillään hän ruokkii joka talvi laumaa hylättyjä kissoja. Aikaisemmin hänen miehensä oli ottanut omaksi mökkinaapurin talveksi hylkäämän koiran. Keväällä naapuri oli tullut vaatimaan sitä itselleen, mutta koira oli jäänyt Liisalle ja Volodjalle, koska se aina palasi hänet talven pakkasista pelastaneiden lämminsydämisten ihmisten luo. Iloinen näky oli myöskin majapaikkaamme vastapäätä, jossa vaatimattomassa mökissä asuva mummo syötti talvilintuja viljalla.
Tosnossa sunnuntaina meitä odotti kaikinpuolin sydämellinen vastaanotto. Jumalanpalveluksen jälkeen meille tarjottiin valtava lautasellinen perunoita ja lisukkeita. Lämmin tunnelma ei ollut pelkkää vieraanvaraisuutta, vaan kirkossa aisti rakkaudellisen hengen.

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä 26. - 28.10.2018

Sunnuntai-illan viimeinen kohde oli vanhustensairaala. Veimme sinne kaksi suurta melonia, joista henkilökunta saattoi jakaa myöhemmin asukkaille palaset. Lisäksi tuliaisina oli vaippoja. Myös sairaalassa saattoi aistia lämpimän tuulahduksen. Sergei soitti ja lauloi vanhuksille, jotkut olivat halvaantuneet, eivätkä kyenneet liikkumaan, eikä puhumaan, mutta silmien kirkas katse kertoi meille, kenen luo olimme tervetulleita.

Vanhat tuttavamme Aljona ja Vitali Filippenko tahtoivat näyttää uutta asuntoaan, mutta aikataulujen epäsopivuuden vuoksi Eeva kävi lopulta tutustumassa siihen sillä välin, kun me muut olimme sairaalassa. He ovat näihin asti asuneet aina venäläisessä kommunalkassa, eli yhteisasunnossa, jossa jokaisella perheellä on pelkkä huone, todella harvoilla kaksi. Keittiö, kylpyhuone ja wc-tilat ovat niissä kaikille yhteiset. Nyt heillä oli elämänsä ensimmäistä kertaa oma kolmio, jossa tosin yhdessä huoneessa asuu Vitalin isä.

Paluumatka Suomeen sujui leppoisasti kuskimme Aleksein ja tulkkimme Liisan seurassa. He tekivät jo lähes perinteeksi muodostuneen tavaranhakumatkan Nummelasta ja toivat meidät samalla kotiin turvallisesti. Matkalla oli puhetta jo kahdesta seuraavasta matkasta ystäviemme luo; tammi-helmikuussa ja maaliskuussa.

Tarja Kauppinen

Matkaraportti

Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä 28. - 30.9.2018

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Mila Koivumäki Helsingistä sekä Paula Granqvist ja Marianne Jämsä Kouvolasta. Neljän hengen matkatavaroiden lisäksi oli autoon pakattu hygieniatarvikkeita naisille ja vaateavustusta erityisesti miehille. Kaikki ruokatuliaiset ostimme Venäjän puolelta.

Tarkoituksenamme oli ajaa suoraan Pietariin ja vierailla perjantai-illalla **Kronstadtin päihdeongelmaisten hoitokodissa**, missä olimme käyneet edellisellä matkalla ensimmäistä kertaa. Olimme saaneet sieltä kesän aikana viestejä ja avustuspyyntöjä. Yllätykseksemme saimme pari päivää ennen matkaa viestin, että koti on suljettu ja miehet hajautuneet eri puolille. Pietarissa asuvalta Toivolta kuulimme jotain sulkemisesta, mutta tarkkaa tietoa meillä ei siitä ole.

Olimme joskus aiemmin tavanneet Viipurin Elämän Kodissa Ivanin Pietarin **Pargalovan alueella olevasta Elämän Koti yhteisöstä**. Hän oli ollut auttamassa Viipurissa ja antanut meille yhteystietonsa. Koska yöpymispaikkamme Haapakankaan kirkko on aivan lähellä Pargalovaa, otti tulkkimme Mila yhteyttä Ivaniin. Niin meitä tultiin illalla hakemaan ja pääsimme lähistöllä olevaan kotiin. Paikka oli omakotialueen keskellä iso puistomainen alue, jonka reunalla oli myös pieni lampi. Sille oli käyttöä jopa kastetilaisuuksiin.
Isossa linnamaisessa talossa asui romaniheimon ruhtinas ja pienempi talo oli vuokrattu päihdetyön käyttöön. Suurella piha-alueella oli tilaa sekä aikuisille että lapsille, joita riitti, sillä kodin vetäjälläkin oli kymmenen lasta.

Vetäjien lisäksi kodissa oli neljä naista ja kuusitoista miestä. Siellä kokoontuu myös raamattukoulu, joten paikalla oli lähes kolmekymmentä henkeä. Meidät otettiin ilolla ja lämmöllä vastaan. Tunnelma oli rakkaudellinen, Pyhän Hengen koskettama. Tuula kertoi ryhmän työstä Venäjällä, Virossa ja Latviassa sekä rohkaisi heitä Paavalin viestillä Roomalaiskirjeessä. Paula kertoi omasta kamppailustaan epäuskon kanssa ja Marianne Jumalan johdatuksesta vaikeissa perhetilanteissa. Tilaisuuden jälkeen kaksi naista tulikin Paulan luo ja kertoivat, että puhe oli vastaus heidän kamppailuunsa epäuskon kanssa.

Kuulimme miesten ja naisten kertomuksia omasta elämästään. Monilla oli vankilatausta, oli rikkinäisiä koteja, hylkäämistä, alkoholismia ja huumeiden käyttöä. Kaikista paistoi kuitenkin ilo ja kiitollisuus siitä uudesta, mitä he olivat löytäneet. Vain yksi mies sanoi, että ei vielä ole löytänyt Jeesusta, mutta etsinnässä on!

Saimme yhdessä rukoilla ja ylistää Herraa sekä siunata toistemme työtä. Kiitos Herra, että johdatit meidät tähän kotiin.

Lauantaina ajoimme ensin **Ust-Ishoran naisten kotiin**, missä oli nyt kuusi naista. Heistä yksi oli ollut keväällä ja muisti meidät. Erityisesti Mariannen puhe kosketti naisia, sillä hän puhui samoista asioista, joita he olivat kokeneet: alkoholismista ja väkivallasta. Kaiken sen keskellä Jumala voi antaa johdatuksensa ja uuden elämän alun.

Joku naisista oli ollut täällä vain kaksi päivää. Hän oli tullut vankilasta ja haluaa täällä sopeutumisen uuteen elämään. Pisimpään eli kolme vuotta on ollut Lena, joka toimii nyt vetäjän apulaisena. Kuulimme heidän kertomuksiaan. Jonkun kohdalla mies ja veli olivat narkomaaneja ja mies sai myös vaimonsa mukaan. Nyt hän kaipaa kahta lastaan, mutta tietää, että raitistuminen on lastenkin kannalta välttämätöntä.

Matkaraportti

Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä 28. - 30.9.2018

Meitä kaikkia kosketti Tanjan kertomus omasta elämästään huumeiden orjana. Hänellä on yhdeksän vuotias tytär ja välit omiin vanhempiin täysin poikki. Täällä olleessaan hän soitti isälle, kun isällä oli syntymäpäivä. Hän pyysi anteeksi sitä, että on ollut niin huono tytär. Hiljaisuuden jälkeen puhelimessa kuului, kun isä itki. Näin syntyi uusi yhteys ja uskomme, että sen myötä paljon uutta hyvää. Lopuksi saimme rukoilla yhdessä ja siunata toinen toisiamme. Tulkaa pian uudelleen, oli pyyntö tälläkin kertaa.

Ust-Ishoran alueelle ollaan rakentamassa valtavan suuria uusia kerrostalolähiöitä ja siksi vanha mutkainen tie on ruuhkainen päivälläkin. Paikallisten lähiöiden kautta ajoimme **Popovkan kylään**, missä pitkäaikaisella ystävällämme Leonidilla on koti riippuvaisuuksista toipuville miehille. Hän vapautui itse huumeista, kun löysi uskon ja toi ensimmäiset miehet äitinsä mökkiin joskus viisitoista vuotta sitten. Nyt paikalla on kaksikerroksinen talo ja siellä yli kaksikymmentä miestä. Vähän matkan päässä on tontti, minne ollaan rakentamassa kotia naisille. Rakennustarvikkeitakin on, mutta pulaa on koko ajan rakentajista. Kesällä kaksi miestä oli luvannut rakentaa katon, mutta kolmen kuukauden vitkuttelun jälkeen he olivat häipyneet. Rukoillaan siis työmiehiä!

Kuulumisten jälkeen saimme pitää yhteisen rukoushetken miesten kanssa. Joukossa on eri ikäisiä miehiä, mutta myös monia vanhoja ja huonosti liikkuvia. Vieressämme istui iäkäs juutalaismies. Ivan on tällä hetkellä joukon kitaristi ja säesti ylistyslauluja. Osa miehistä käy työssä kodin ulkopuolella, nuori Denis on saanut harjoittelupaikan logistiikkayrityksessä. Yksi miehistä iloitsi uusista hampaistaan. On siis paljon toivoa ja kiitoksen aihetta näiden miesten keskuudessa. Siksi saimmekin yhdessä laulaa ylistyslauluja ja rukoilla toistemme puolesta. Muistetaan heitä kaikkia rukouksissamme.

Sunnuntaina ajoimme Viipuriin tapaamaan Ritaa ja Kostjaa, jotka hoitavat Elämän Koti seurakuntaa ja kahta päihdeongelmaisten kuntoutuskotia. Jos sää on hyvä, he pitävät sunnuntaijuhlan toisen kodin pihalla. Nyt he olivat varanneet salin eräästä hotellista. Siellä vietettiin myös sadonkorjuujuhlaa. Salin edessä olevalle pöydälle oli koottu runsaasti juureksia, vihanneksia ja hedelmiä. Kiitettiin Jumalaa jälleen Hänen antamastaan sadosta.

Juhlassa Kostja puhui ja opetti Raamattua, mutta muutkin käyttivät puheenvuoroja, myös me vieraat.
Paljon laulettiin ja ylistettiin Jumalaa. Yksi naisista soitti kitaraa ja lauloi. Hänkin on elävä todiste tämän työn tärkeydestä, sillä hän on entinen huumeiden käyttäjä. Nyt hänellä on perhe ja kolme lasta. Tähän voisi vain sanoa, kuin muinoin rovasti Päivö Parviainen: ”Tämmöinen on meidän Jeesus!!!”

Paluumatkalla jouduimme odottamaan Venäjän tullissa kaksi tuntia ennen kuin pääsimme tullialueelle.
Siitä huolimatta olimme kiitollisia tästä matkasta ja kaikesta varjelusta liikenteessä. Jätetään Jeesuksen syliin kaikki kohtaamamme ihmiset!

Ryhmän puolesta Tuula

Pisara ry:n ja One Way Missionin yhteinen matka Viipuriin 1.11.2018

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen, Irmeli Stenlund ja Leena Tynnilä Espoosta sekä tulkkimme Irma Kähäri Klaukkalasta.

Tuulan auto oli lastattu täyteen monenlaisia viemisiä kohteillemme, kaikki ruuat ostimme Viipurista.

Olimme valinneet lähtöaamun keskellä viikkoa, mutta siitä huolimatta meillä kului mennessä yli kaksi tuntia Venäjän tullissa. Vaan sitten Viipuriin…

Ensimmäinen kohteemme oli **Viipurin kristillinen keskus**. Siellä Irmeli tapasi One Way Missionin tärkeän yhdyshenkilön Valentina Kutuzovan ja sai hoitaa asioita hänen kanssaan. Leenan kummipoika Sergei oli tullut Pietarista Leenaa tapaamaan. Heillä on vanha ystävyys siltä ajalta, kun Sergei oli Koiviston lastenkodissa. Nyt hän elää jo itsenäistä elämää Pietarissa, mutta pitää yhteyksiä sekä suomalaisiin että viipurilaisiin ystäviinsä.

Viipurin kristillisen keskuksen punainen talo lähellä Viipurin linnaa tuo nostalgisia muistoja mieleen. Siellä on toiminut pitkään amerikkalainen pariskunta Judy ja Richard. Heidän luotaan kävimme aina vankilamatkojen alussa hakemassa Uusia testamentteja vankiloihin. Rukoillaan heille terveyttä, että voisivat vielä palata Viipuriin. He olivat siellä vielä viime talvena muutaman kuukauden. Työ on jo siirretty paikallisille ja niinhän lähetystyö toimiikin!

Ruokamarketin kautta ajoimme **juutalaisvanhusten Lämmin Koti –päiväkeskukseen.** Se auttaa juutalaisia, mutta myös muita apua tarvitsevia. Se tarjoaa päivisin lounaan 10 – 11 hengelle ja tarjoaa myös majoitustiloja hätään joutuneille. Meidät otettiin ilolla vastaan ja vietiin heti ruokapöytään.

Iäkäs juutalainen lääkäri Leevi oli paikalla ja kertoi meille kodin historiaa, mutta myös tämän päivän tilannetta. Kun juutalaisia palasi Israeliin Neuvostoliiton aikana, joutuivat he luovuttamaan kotinsa ja omaisuutensa valtiolle. Lentoa odotellessaan he olivat jo kodittomia ja siihen tarpeeseen perustettiin Lämmin Koti. Viipurissa oli n. 3000 juutalaista ja heistä lähes 500 perhettä on muuttanut Israeliin Lämmin Kodin kautta. Alueella elää vielä lähes 1000 juutalaistaustaista henkilöä.

Kun ensimmäiset juutalaiset olivat muuttaneet Viipurista Israeliin, lähettivät he Leeville hätäviestin: olemme taas kodittomia. Israelin valtio ei pystynyt riittävän nopeasti asuttamaan kaikkia tulijoita. Leevi matkusti Israeliin ja sai siellä oivalluksen: tännekin on perustettava Lämmin Koti tulijoita vastaan ottamaan.
Hän sai viranomaiset ymmärtämään tarpeen ja niin sinne on syntynyt suuri määrä Lämmin Koteja. Ensimmäinen niistä oli suomalaisten rahoittama ja ylläpitämä. Muutenkin Leevi puhuu lämmöllä suomalaisista, jotka ovat aina auttaneet juutalaisia, myös Israeliin muuton välietappina.

Kun kysyimme tämän päivän tilanteesta, esiintyykö antisemitismiä, Leevi oli hetken hiljaa. Viimeksi kaksi viikkoa sitten hän oli saanut postin, jossa halveksitaan juutalaisia ja kaikkia heitä auttavia ihmisiä. Tulemme tappamaan teidät! Näin siis tänäänkin antisemitismi leviää eri puolilla maailmaa. Tarvitaan edelleen rukousta juutalaisen kansan puolesta eri puolilla maailmaa.

Seuraavaksi kiipesimme vanhan suomalisen jugend talon ylimpään kerrokseen, sillä neuvostoaikana hissi oli purettu pois. Täällä on toinen **Elämän Koti – seurakunnan ylläpitämistä päihderiippuvaisten kuntoutuskodeista**. Toinen on keskustan ulkopuolella oleva vanha mökki. Seurakunnan lisäksi Rita ja Kostja Feodorova hoitavat näissä kahdessa paikassa kuuttatoista päihteistä irti pyrkivää.

Ritalla ja Kostjalla oli hyvä tulevaisuus edessään, sillä Rita opiskeli ylipistossa ja Kostja armeijan johdossa. Huumeet katkaisivat kuitenkin myönteiset tulevaisuuden toiveet. Onneksi kumpikin oli löytänyt tiensä kristilliseen vieroitukseen. Vapauduttuaan he löysivät toisensa, menivät naimisiin ja antoivat elämänsä muiden auttamiseen. Nyt he siivoavat Viipurin katuja ja pihoja yhdessä kuntoutettavien kanssa. Se on työ, jota Viipurin kaupunki heille osoittaa. On ilo nähdä, miten Rita ja Kostja tekevät työtä sydämellään! Monille näistä ”vähäisistä veljistä” he ovat hankkineet henkilöpaperit, kun alkuperäiset ovat ryyppyreissuilla kadonneet eikä valtio anna ilman niitä mitään palveluita. Toisia on autettu terveydenhoitoon ja jalattomille saatu proteeseja. Kaiken keskellä on kuitenkin Jumalan sanan antama tulevaisuus ja toivo.

Juuri tämän toivon tuojina mekin haluamme olla, kun kiipeämme ylimpään kerrokseen tuliaistemme kera. Sinne ovat kokoontunut molempien kotien asukkaat meitä tapaamaan. On miehiä ja naisia sekä kaksi jalatonta miestä, joista toinen juuri opettelee kävelemään (ja kaatuilemaan) uusilla proteeseilla. Aikoinaan molemmat ovat palelluttaneet jalkansa, kun ovat nukahtaneet pakkasessa hankeen.

Tällä joukolla saimme yhdessä ylistää Jumalaa ja hänen tuomaansa pelastusta ja toivoa. Saimme jakaa monia elämänkohtaloita ja todistaa siitä, miten Jumala voi tuoda muutoksen toivottomaankin tilanteeseen. Jäädään yhdessä rukoilemaan kaikkien heidän puolestaan.

Kotimatka sujui tullin osalta nopeasti, mutta Suomen puolella tuli sellainen sumu, että se vaikeutti ajamistakin. Emme löytäneet suunniteltua taukopaikkaa, vaikka Irmeli vahti viittoja koko ajan. Kuninkaantien huoltoasemalle löysimme onneksi rampin, mutta emme ensin kohtaa, josta ajetaan aseman parkkipaikalle. Onneksi sumu alkoi hälvetä, kun tulimme lähemmäs Helsinkiä.

Kiitos varjeluksesta liikenteessä ja johdatuksesta tapaamisissa. Kiitos, että enkelit ohjaavat sumussakin.

Ryhmän puolesta
Tuula

Pisara Kirppis

Selintie 510 Selki, Vihti

Avoinna
ma - pe 10 - 17
la 10 - 14

050 466 9570
050 441 9711
Kuljetukset:
044 270 3518

Ekologiset joululahjat itselle ja läheisille

Otamme vastaan vaatteita,
huonekaluja ja
muuta kirpputoritavaraa
Kuljetuspalvelu

Pisara-kirpputori Nummela

Pysäkkitalon yläkerrassa,
Kappelitie 1, NUMMELA
050 352 2792
Avoinna:
ke, pe, la
klo 10 - 14

Otamme kiitollisuudella vastaan myyntikelpoista tavaraa ja puhtaita, ehjiä vaatteita sekä myös myynti- ja lajitteluapua.

Putiikki Somero

Kassatie 3, SOMERO
Avoinna:
- ti-pe klo 10-17
- la klo 10-13

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Käytäthän viitenumeroa!
Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 12.10.2017 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan numero RA/2017/985, joka on voimassa 1.1.2018 - 31.12.2019 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2018 - 2020 aikana.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi